Anne West
DE STADSTUIN
Deel 3
Yara

Anne West

DE STADSTUIN

Deel 3

Yara

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

'Mam? Waar is mijn wiskundeboek?'

'Hoe moet ik dat weten, Nova?' Vanaf de bank met een kopje thee in haar hand keek Yara Mertens toe hoe haar dochter zenuwachtig van haar slaapkamer naar de woonkamer rende.

'Hij ligt hier op het aanrecht.' Een man stak zijn hoofd om het hoekje van de kleine keuken.

'Echt waar?' Opgelucht liep Nova in twee stappen naar de man toe. 'Dank je, Serge.'

'Hoe komt dat boek daar nu weer?' vroeg Yara zich hardop af, maar niemand reageerde.

'Ik zet je zo wel af bij school, Nova. Rustig aan,' zei Serge.

'O, top!' Nova verdween weer in haar kamer en sloeg de deur met een klap achter zich dicht. Yara zuchtte en nipte van haar thee. Ochtenden in haar veel te krappe woning waren tegenwoordig echt een ramp. En niet alleen ochtenden. Ook middagen en avonden. Dit huisje was gewoon niet geschikt voor drie personen.

'Wil je nog wat eten?' Serge stak zijn hoofd weer om de hoek van de keuken die naadloos overging in de woonkamer die tegelijk Yara's slaapkamer was.

'Nee, dank je.' Yara glimlachte. Langzamerhand begon ze te wennen aan het feit dat er tegenwoordig een man in haar huis leefde. Haar man, haar vriend. Vele jaren lang had Yara alleen geleefd met haar dochter Nova.

Serge kwam nu helemaal tevoorschijn, met een kop koffie in

zijn hand. Hij plofte naast haar neer en trok haar even tegen zich aan. 'Na vannacht kan ik maar geen afscheid van je nemen.'

'Serge!' Yara bloosde en keek zenuwachtig naar de deur waar haar dochter achter verdwenen was.

'Dat hoort ze echt niet, hoor,' zei Serge grinnikend.

'Nee, en ik hoop andere dingen ook niet.' Yara had het niet echt op de huidige constructie. De bank waarop ze nu zat werd 's avonds hun bed en nou ja, er zat alleen maar een deur tussen hen en Nova. Een deur die heel makkelijk open kon gaan in Yara's beleving.

Serge streelde haar haren en kuste haar. 'Ik ga vanmiddag wel naar dat huis kijken.'

'Ja, graag. Sorry, maar ik heb echt geen tijd.'

'Dat geeft niet, lieverd.' Serge liet zijn lippen naar haar hals glijden. Het was een feit dat hij niet van haar af kon blijven en Yara voelde zich mooi en gewild als ze bij hem was. Gek, zomaar ineens was haar leven compleet veranderd. Een paar maanden geleden was Serge bij haar ingetrokken, eigenlijk zonder dat ze er veel woorden aan vuil hadden gemaakt. Het was gewoon gebeurd en Yara was niet bij machte geweest er iets van te vinden of er iets tegen te doen. Niet dat ze het allemaal heel erg vond. Los van de te krappe behuizing ging het prima tussen hen drietjes. Nova was dol op Serge en hij op haar. Het probleem was dat Yara zich afvroeg of zijzelf wel zo gek was op hem.

'Ook 's ochtends ben je prachtig.' Serges handen gleden weer verlangend over haar lichaam. Net als vannacht.

'O, dank je,' zei Yara. Serge mocht er ook zijn, vooral nu hij sinds enkele maanden voor zichzelf werkte als sportcoach en lifestylebegeleider. Hij sportte zelf vaak mee met zijn cliënten en dat was goed te zien. Los daarvan, met zijn warrige kapsel, schaduw van een baard en grote, indringende ogen in een gezicht dat toch vrij mager bleef, was hij geen onaantrekkelijke verschijning.

'Misschien kunnen we nog even tijd maken voor…' zei Serge.

'Nee.' Resoluut duwde ze hem van zich af. 'Dat lijkt me nu niet verstandig.'

'Ik kan niet wachten tot we in ons nieuwe huis zitten.' Serge knuffelde haar en stond met een diepe zucht op.

'Ik ook niet,' loog Yara. Natuurlijk wist ze wel dat het beter voor hen was om groter te gaan wonen, maar een huis huren samen met Serge maakte alles wel heel erg officieel en echt. Dit was haar stulpje – waar Serge toevallig ook woonde. Straks hadden ze iets van hen samen. Yara wist niet of ze dat wel wilde.

'Oké, dan ga ik maar.' Serge kuste haar stevig en klopte op Nova's deur. 'We gaan.'

Nova sprintte naar buiten. 'Mam, mag ik met Inge naar de film vanmiddag?'

'En je huiswerk dan?'

'Vanavond of morgenochtend.' Nova haalde haar schouders op.

'Oké, om zeven uur thuis dan,' zei Yara beslist. Nova wilde al protesteren, maar ze hief gebiedend haar hand op. 'Zeven uur.'

'Kom op, Nova. Dag lieverd.' Serge zwaaide naar haar en leidde Nova naar buiten.

Meteen daalde de stilte neer in haar huisje. Nou ja, stilte was natuurlijk een relatief begrip. Het geraas van het verkeer en het geklingel van de tram drong hier in hartje Amsterdam altijd door de ramen naar binnen. Maar dat geluid gaf Yara rust. Het hoorde bij haar leven.

Ze keek haar kamer rond en werd moedeloos van de troep die overal rondslingerde. Vroeger lukte het haar vrij makkelijk om haar kleine huisje netjes te houden. Nu, met een tienerdochter en een vriend, was dat een onmogelijke opgave. Ze stond op. Het werd hoog tijd dat zij zich ook ging klaarmaken voor haar werk. Op dat moment kwam er een appje binnen.

Sanne heeft ontslag genomen. Wat moet ik vandaag doen met de winkel? Het appje was van Kees Veldstra. Hij was de tuinman die momenteel de stadstuin leidde die Yara samen met haar twee zussen bezat. Ook dat nog. Besluiteloos staarde ze naar het scherm. Sinds Britt een halfjaar geleden was vertrokken naar een commune in Frankrijk waren ze vaker van winkelpersoneel gewisseld dan een zevenjarige van tanden. Niemand zag het baantje als iets vasts. Het was altijd een tijdelijk dienstverband tot er wat beters in zicht kwam voor de studenten die nu meestal de winkel bemanden. Dat had vast te maken met het niet zo beste salaris en het feit dat er

buurtbewoners in de tuin hielpen die af en toe een beetje vreemd waren. Werken in de tuin vroeg levenservaring en relativeringsvermogen, iets wat veel jonge mensen natuurlijk nog niet hadden.

Laat de winkel maar dicht, appte ze terug. Ze zou vast een boos telefoontje krijgen van Menno Eermans, hun zakenpartner, maar dat zag ze dan wel weer.

Oké, appte Kees terug.

Yara voelde zich schuldig. Wanneer was ze voor het laatst in de tuin geweest? Dat was weken geleden. Veel te lang dus. Ze kon niet van Kees verwachten dat hij alles oploste. Dat was haar taak. Maar ze had het ook zo druk.

Yara pakte haar tas en liep de deur uit. Eerst maar naar haar werk. Met tegenzin propte ze zich in de overvolle tram die vlak bij haar huis stopte. Zo druk als het was op straat, zo stil was het in de tram ondanks het feit dat er nauwelijks iemand meer bij kon. Iedereen staarde naar het schermpje van zijn of haar telefoon, velen met oordopjes in. In deze mensenmassa had niemand contact met elkaar. Yara onderdrukte de neiging haar eigen telefoon te pakken. Ze staarde over de schouders van de man voor haar naar buiten, waar de grachtenpanden voorbijgleden. Een paar haltes verder wurmde ze zich weer naar buiten om op een andere, al even volle tram over te stappen. Zo ging het elke ochtend. Yara verbeet het gevoel van moedeloosheid dat haar opeens overviel. Ze had hard gewerkt voor haar baan. Van tienermoeder zonder ook maar een enkel diploma had ze zich met kind en al opgewerkt naar een goedbetaalde baan als managementassistent bij de krant. Daar was ze trots op, en toch voelde het niet helemaal goed.

Zoals elke ochtend pakte Yara weer een kop thee uit de automaat en liep ze naar haar kantoortje, dat grensde aan dat van haar baas Jacco. Hij was de hoofredacteur van het kunstkatern en had haar de kans gegeven te groeien tot wat ze nu was. Ze was hem daar echt dankbaar voor. Toch vroeg ze zich steeds vaker af of haar dankbaarheid de enige reden was dat ze dit werk nog deed.

'Goedemorgen Yara.' Reinier van Dalsum kwam haar kantoor binnenlopen.

'Hé, Reinier. Terug van vakantie? Hoe was het?'

‘Wel oké, denk ik.’ Hij nam plaats op het hoekje van haar bureau en nipte van zijn koffie. Reinier, topjournalist van het kunstkatern, had een zwierige, hartelijke en informele stijl waarmee hij iedereen aan het praten kreeg.

‘Wel oké?’

‘Nou ja, alleen Cora en ik, dus…’ Hij haalde zijn schouders op.

‘Dus wat?’

‘We moesten veel bespreken.’

‘Ja, dat zal wel.’

‘Ze gaat niet meer terug naar Hollywood.’

‘O, dat is toch mooi?’

‘Beloftes, Yara. Ik heb er al heel veel gehoord en er is er nog geen een waargemaakt.’

‘Geef het een kans.’

Reinier zuchtte en staarde langs haar heen uit het raam. ‘Dat blijf je maar herhalen.’

Yara zweeg en tikte een standaardantwoord op een van de vele mails in haar inbox.

‘Sorry. Ik weet heus wel dat je het goed bedoelt,’ zei Reinier.

‘Het spijt mij ook. Het is niet makkelijk na al die jaren en ik zit niet in jouw situatie. Ik heb makkelijk praten.’

‘Weet je hoeveel mannen in mijn situatie zouden willen zitten?’ Reinier glimlachte ironisch.

Yara grinnikte. Reinier was getrouwd met de beroemde filmster Cora Flanders, een weelderige vrouw van wie veel mannen ongetwijfeld droomden. Maar de werkelijkheid was toch wat minder sprookjesachtig, daar was Yara al lang en breed achter. Cora had zonder al te veel scrupules haar man en hun dochter Brianna achtergelaten om een carrière in Hollywood na te streven. Het was een stap die haar huwelijk naar de rand van de afgrond had gebracht.

‘Ze doet een oprechte poging, denk ik,’ zei Yara. Ze had Reiniers vrouw een keer ontmoet. In het korte gesprek dat ze toen met haar had, kreeg ze de indruk dat de situatie Cora helemaal boven het hoofd was gegroeid.

‘Ja, dat weet ik wel. En ik zie steeds vaker het meisje dat ik trouwde, Cora Sanders, maar ik kan die jaren van ergernis, woede

en eenzaamheid niet zomaar wegpoetsen. Ze heeft ons kind in de steek gelaten, verdomme.'

'Je bent eigenlijk nog steeds kwaad op haar,' concludeerde Yara.

'Nou ja, niet meer elke dag.'

'Dat is toch een begin.'

'Het publiek verwacht een romantische hereniging. Er gaat geen dag voorbij of zo'n prulblad hangt aan de lijn met de vraag of ze foto's van ons hele gezin mogen nemen.'

'En dat wil jij niet.'

'We zijn niet opeens een gezin omdat het Cora zo uitkomt. Toen ze naar Hollywood ging waren we ook een gezin, maar dat kon haar toen weinig schelen.'

'Hou je nog van haar?'

Reinier haalde zijn schouders op. 'Je weet dat ik al aan een scheiding dacht. En ik dacht aan jou.'

Yara bloosde. 'Hou op.'

'Sorry.' Reinier keek haar even aan voor hij zijn blik weer naar buiten wendde.

'Brianna zou het denk ik fantastisch vinden als jullie weer bij elkaar kwamen.'

'Zou jij bij iemand blijven omdat je dochter het fantastisch vindt?'

'Natuurlijk niet,' wilde Yara roepen, maar de woorden bleven steken in haar keel. 'Ik moet echt deze mails gaan wegwerken.'

'Ja, ik heb straks een interview. Dat moet ik maar eens gaan voorbereiden.' Reinier knikte haar toe en liep het kantoor uit.

Yara's handen zweefden boven het toetsenbord. Reiniers vraag had haar van haar stuk gebracht. Zou zij bij iemand blijven omdat Nova dat fantastisch vond? Nee, natuurlijk niet. Ze gaf echt om Serge.

Geïrriteerd tikte Yara een antwoord op de volgende mail. Waarom was ze toch zo over alles aan het twijfelen? Hadden anderen dat ook? Yara had verwacht dat het feit dat ze nu een goede baan en een stabiele relatie had, haar rust zou brengen. Eindelijk had ze het tienermoederschap achter zich gelaten en leefde ze als een volwassen vrouw met een volwaardige baan en een leuke vent haar leven.

Het was een positie waar ze vroeger alleen maar van gedroomd had en waarvan haar moeder zeker had geweten dat ze die nooit meer zou bereiken. Maar haar moeder had het dus mis. Dat had Yara bewezen.

Helaas was de rust in haar hoofd nog steeds ver te zoeken. In plaats van dat ze zich nu afvroeg of ze niet meer moest doen met haar leven en of ze niet moest proberen hogerop te komen, dacht ze na over haar keuzes en of dat wel de goede waren geweest. Was dit wel de baan van haar dromen? Was Serge wel de liefde van haar leven? Wat was liefde eigenlijk? Op elke vraag waren meerdere antwoorden mogelijk en die bleven maar door haar hoofd malen. Ze werd er af en toe echt gek van.

Het geluid van haar telefoon haalde haar uit haar sombere gedachten. 'Met Yara.'

'Yara, heb jij toestemming gegeven om de winkel te sluiten vandaag?'

'Goedemorgen, Menno. Ja, dat klopt. Sanne heeft ontslag genomen, dus er is niemand om de winkel te openen.'

'Had je niet even iemand kunnen bellen?'

'Nee, daar had ik geen tijd voor.'

'Daar had je geen tijd voor? Je realiseert je toch wel dat elke sluitingsdag van de winkel ons geld kost?'

'Ja, sorry.'

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn. In gedachten zag ze Menno Eermans aan zijn bureau zitten in zijn enorme, kale, stalen gebouw. Waarschijnlijk was hij onberispelijk gekleed en zat elk haartje feilloos op zijn plek. Van top tot teen de gelikte zakenman die hij wilde zijn.

'Als jij het heft niet in handen neemt, doe ik het, Yara,' zei Menno ten slotte.

Yara ging wat rechterop zitten. 'Wat bedoel je?'

'Ik koop jou en Britt gewoon uit.'

'Wij verkopen niet, dus dat wordt lastig.'

'Je hebt geen keus als je diep in de schulden zit. Schulden die jullie je niet kunnen veroorloven.'

'We verkopen de tuin niet.'

‘Doe er dan wat mee. Ik ben dit meer dan zat.’ Menno’s woede raakte Yara door de telefoon heen. Ze had er al vaker mee te maken gehad. Het enige wat hielp, was om te bedenken dat zijn irritatie niet op haar gericht was.

‘Oké, ik bedenk wel wat.’

‘Morgen is de winkel weer gewoon open.’

‘Ja, Menno,’ zei Yara gedwee.

‘Nou, fijne dag hè.’

Yara luisterde naar de kiestoon. Het was weer een typisch gesprek met Menno geweest. Ze vonden met de regelmaat van de klok plaats. Het had weinig zin de dag te vervloeken dat haar oudste zus Maud haar aandeel van hun tuin had verkocht aan projectontwikkelaar Menno. Die actie had de tuin, die zij met z’n drieën hadden geërfd van hun vader, waarschijnlijk gered van de financiële ondergang. Maar Menno was geen makkelijke zakenpartner. Al helemaal niet nu Britt was vertrokken naar de commune.

Yara keek somber naar de eindeloze hoeveelheid mails in haar inbox. Allemaal gesloten envelopjes of rode vlaggetjes waar ze nog wat mee moest. Ze stond op en klopte op de deur van Jacco. Hij was vaak al vroeg aanwezig, maar liet zich zelden voor elf uur zien. Net zo opgeslokt door binnenkomende berichten als zij.

‘Hoi Yara.’ Jacco keek op van zijn scherm. ‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Heb je me morgen heel hard nodig?’ vroeg Yara.

‘Hoezo?’

‘Ik wil een dagje vrij nemen.’

Jacco zuchtte demonstratief. ‘Het is erg druk.’

‘Een dagje maar.’

‘Als je vandaag dan alles maar zoveel mogelijk wegwerkt.’

‘Dat is goed.’ Dat werd weer overwerken, bedacht Yara.

‘Prima dan.’

Yara zette zich weer achter haar computer. Geen afleidingen meer. Aan de slag.

‘Dus nu kom je zelf maar in de winkel staan?’ Kees Veldstra liep met haar mee over de smalle paadjes van de tuin naar de winkel.

Yara knikte.

'En vond je baas dat goed?'

'Nou ja, ik ben er toch?'

'Hmhm.' Kees lurkte even aan zijn pijp.

Yara keek de tuin rond. De zomer liep op zijn eind en dat was te zien. Het was lang droog geweest en de aardbeienplantjes en groentes hingen er lusteloos bij. De aarde was hard en donker en zelfs onder Yara's voeten veerde de grond niet meer mee. Af en toe ving ze heel vluchtig de zoete geur van overrijpe aardbeien op. Ze glimlachte en keek naar de hoge muren van de panden die de tuin omringden. Ze hield van deze plek, van dit kleine, verborgen stukje Amsterdam, hun stadstuin. In het verleden had ze niet geweten wat ze met de erfenis van hun vader had moeten doen. Nu kon Yara zich het leven niet meer zonder de tuin voorstellen. Op elke vierkante meter grond lag een verhaal. Een kostbaar stukje dat bij haar leven hoorde. Het verhaal van de hereniging met haar zussen, het verhaal van Joep en Nova en vooral het verhaal van het leven van haar vader. Tegelijkertijd drukte de verantwoordelijkheid voor de tuin zwaar op haar schouders nu zowel Maud als Britt haar niet kon helpen. Soms wist ze ook niet meer hoe ze de aanhoudende problemen moest oplossen. Dus ging ze vandaag maar zelf in de winkel staan gewoon om Menno tevreden te houden. Het was natuurlijk niet de ideale oplossing. Ze raakte op deze manier snel door haar vakantiedagen heen.

Yara opende de deur van de winkel. Zelfs na een halfjaar rook hij nog nieuw. Het was een prettige geur die een belofte voor de toekomst inhield. Daar klampte Yara zich maar aan vast.

'Mevrouw Bentink zal vandaag wel komen helpen,' zei Kees.

'O fijn.' Mevrouw Bentink was een oudere vrouw met alzheimer die op vaste dagen naar de tuin kwam. Die structuur had ze hard nodig en het was juist voor mensen zoals zij dat haar vader de tuin in deze achterstandswijk had geopend. De vrijwilligers die regelmatig tussen de plantjes aan het schoffelen waren, kwamen ook allemaal uit de omgeving. Meestal waren het mensen met complexe achtergronden en een nog onduidelijke en voor hen onzichtbare toekomst. Hier kwamen ze even op adem. Net als Yara.

‘Heb je al iets gehoord van Maud?’ vroeg Kees.

‘Nee, nog niet.’

‘Het kan elk moment gebeuren, toch?’

Yara knikte. Ze zou natuurlijk niet toegeven dat ze de laatste dagen elke tien minuten op haar telefoon keek om te zien of ze niet per ongeluk een berichtje had gemist. Maud kon elk moment bevallen van haar eerste kind. Yara’s eerste neefje of nichtje. Ze kon niet wachten om kennis te maken met haar nieuwe familielid.

‘Red je het allemaal wel, zo in je eentje?’ vroeg Kees.

Yara knikte afwezig. ‘Natuurlijk.’

‘Menno was niet blij toen hem ter ore kwam dat de winkel dicht was.’

‘Nee, dat weet ik.’

‘Het moet voor jou zijn alsof twee verantwoordelijkheden constant aan je trekken sinds Britt weg is.’

Yara glimlachte. ‘Drie zelfs. Mijn baan, de tuin en natuurlijk Nova en Serge.’

Kees knikte. ‘Vermoeiend.’

‘Zeg dat wel.’

‘Dus wanneer ga je een keuze maken?’ Kees knikte haar toe en verliet de winkel.

Yara keek hem verbijsterd na. Een keuze maken? Moest dat dan?

Ze gleed met haar hand over de houten toonbank, waarop een mand met kleine zakjes boerenchips onbeschaamd naar haar lonkte. In de schappen stonden talloze producten van bevriende boeren en biologische bedrijven. De chocoladekoekjes vlak bij de kassa waren Yara al maanden een doorn in het oog. Die dingen waren veel te lekker en te verleidelijk. In het midden van de winkel stonden grote bakken met diverse groenten die Kees vanochtend vroeg al had bijgevuld. Parelwitte bloemkolen, spruitjes, bonen. Alles zag er even mooi uit. En dan waren er natuurlijk de bakjes met aardbeien uit hun eigen tuin. De zoete geur kwam je al snel tegemoet als je de winkel binnenstapte. Yara glimlachte en pakte stiekem een kleine aardbei uit een bakje. Dit was hun winkel. Ze was er trots op. Maar een keuze maken die haar elke dag hier zou brengen? Dat was nog

geen moment in haar opgekomen. Niet na alles wat ze voor haar huidige baan had gedaan.

'Goedemorgen, Yara.'

Ze schrok op uit haar overpeinzingen. Voor haar stond Menno. 'Hoi. Jou had ik niet verwacht.'

'Ik kwam kijken of de winkel inderdaad open was.'

'Controle dus?'

Menno haalde zijn schouders op. 'Noem het hoe je wilt.'

'Controle,' zei Yara.

'Dit is een zakelijke onderneming, Yara. Ik heb die eindeloze discussies al met Britt gevoerd. Ik ga dat met jou niet overdoen.'

'Dat hoeft ook niet,' suste Yara. Een gesprek voeren met Menno zonder gelijk in een ruziesfeer te belanden, was tegenwoordig een hele opgave. Zoals altijd zag hij er smetteloos uit in zijn pak en met zijn perfecte kapsel. Maar Yara had de rafels in zijn uiterlijk al langer opgemerkt. Zijn bleke huid en de donkere kringen onder zijn ogen. Over zijn momenteel nogal opvliegende karakter had ze het dan maar helemaal niet.

'Heb je nog wat van Britt gehoord?' vroeg Menno.

'O, sorry,' zei Yara. 'Ik dacht dat je controle op de winkel bedoelde.'

Menno keek haar even verbaasd aan en glimlachte toen zuur.

'Het gaat goed met haar. Ze appt me regelmatig over van alles wat ze daar in hun tuin doen.'

'En ze appt over Oscar,' zei Menno somber.

'Nou, nee. Eigenlijk niet.' Yara stond daar nu pas bij stil. De naam Oscar was al tijden niet meer gevallen in Britts appjes of mailtjes.

'O.' Yara hoopte niet dat deze mededeling Menno's hoop deed opflakkeren. Het had hem diep gekwetst toen haar Britt was teruggegaan naar de commune in Frankrijk die ze niet lang daarvoor had verlaten om in de stadstuin te kunnen werken. Yara had gehoopt dat Britt de rust had kunnen vinden bij Menno, op wie ze toch smoorverliefd was. Maar uiteindelijk had ze gekozen voor Oscar, ook een communelid, die dezelfde idealen had als zij. Yara had nooit geweten hoe een gebroken hart er precies uitzag tot ze zag hoe Menno eraan toe was na het vertrek van haar zusje. Hij had

oprecht van haar gehouden. Sterker nog, vermoedde Yara, die keiharde, gelikte zakenman had vanwege die liefde zijn hele leven in Britts handen gelegd. Maar ja, juist dat harde zakenmanaspect was wat Britt zo had tegengestaan. Ze kon er niet doorheen kijken.

'Nou ja, het doet er ook niet toe.' Menno zuchtte en keek de winkel rond.

'We moeten iemand in de plaats van Sanne vinden,' kwam Yara ter zake.

'Ja, daar wilde ik het met je over hebben. Ik ben die eindeloze stroom van onbetrouwbare studenten echt meer dan zat. Deze tuin heeft een stabiele factor nodig.'

'Kees is er toch?'

'Kees is fantastisch. De mensen zijn zeer op hem gesteld. Maar hij is de tuinman. Hij stuurt al alle vrijwilligers aan en hij zorgt ervoor dat de tuin er mooi bij ligt. Hoe oud is die man eigenlijk?' Menno verwachtte geen antwoord op zijn vraag. Hij ging direct verder. 'Wat ik bedoel is iemand die het financiële beleid bewaakt, de inkoop goed regelt en de promotie verzorgt.'

'Alles wat Britt en Maud deden,' begreep Yara.

'Precies. En nog wat meer. We hebben het over workshops gehad die Britt zou regelen. Evenementen, dat soort dingen.'

'Oké,' zei Yara langzaam.

'Dus.' Menno keek haar afwachtend aan.

'Menno, ik heb een drukke baan en ook nog een puberdochter.'

'Die tuin is uiteindelijk van jullie. Wordt het niet eens tijd dat je dat ook laat merken?'

Yara staarde hem aan. 'Hoe bedoel je?'

'Ik heb het gevoel dat ik alles maar moet opknappen voor een stuk grond dat uiteindelijk jullie erfenis is.'

'Jij hebt Mauds aandeel,' herinnerde Yara hem. 'Dus jij bent voor een derde eigenaar.'

Menno zweeg en staarde grimmig langs haar heen.

'Toch?'

'Ik ga mijn aandeel verkopen,' zei Menno.

'Wat?'

'Ik heb het geld nodig en deze tuin kost me alleen maar geld.'

‘Dat meen je niet.’ Yara schrok van deze totaal onverwachte mededeling.

‘Dat meen ik wel. Ik heb het al heel vaak tegen Britt gezegd. Ik ben geen liefdadigheidsinstelling. En nu…’

‘Wat en nu?’

‘Het gaat niet goed met mijn bedrijf. Ik heb al het geld nodig dat ik kan krijgen. Deze tuin is geen investering meer, maar een kostenpost. Hij moet weg.’

Yara slikte. ‘Zonder jou kunnen we het niet, Menno.’

‘Als ik failliet ben, heb je niets aan me.’

‘Is het zo erg?’

‘Ja.’

Yara begreep dat de wallen onder zijn ogen niet alleen met haar zus te maken hadden.

‘Ik heb een paar slechte investeringen gedaan omdat ik er met mijn hoofd niet bij was. Je weet wel waarom.’

‘Jeetje, Menno.’ Yara liep om de balie heen en leidde hem naar het kantoortje achter in de winkel. ‘Ga zitten. Koffie?’

‘Graag.’

Yara zette de waterkoker aan en zocht naar de lekkerste verantwoorde koffie die ze in de winkel kon vinden. Even later zat Menno achter een dampende kop koffie en zijzelf achter een even grote beker thee.

‘Het spijt me,’ zei Menno. ‘Zo wilde ik het je niet vertellen. Ik had eigenlijk met Maud willen praten om te zien of zij haar aandeel terug kan kopen, maar ik wil haar niet lastigvallen nu.’

‘Weet Maud dan niet dat het slecht gaat? Ze werkt voor je.’

‘Maud was er de afgelopen tijd voor haar verlof niet echt meer bij met haar gedachten.’

‘Nee, dat begrijp ik.’

‘Ik dacht ook wel dat ik het kon oplossen, maar ja. Niet dus.’ Menno nam een flinke slok van zijn koffie. ‘Ik heb geen keus, Yara. Als jullie het aandeel niet terugkopen, zoek ik een andere koper.’

‘We hebben het geld niet, denk ik.’ Yara’s gedachten gingen razendsnel naar allerlei oplossingen. Ze moest er niet aan denken dat er iemand anders dan Menno een aandeel in de tuin zou heb-

ben. Menno, hoe zakelijk ook, deelde in ieder geval hun vaders visie voor de tuin. Yara had zijn benadering wel gewaardeerd, ook al kwam die niet altijd overeen met Britts denkwijze. Dankzij Menno bestond de tuin nog, dat was de keiharde waarheid. 'Ik vind het heel rot voor je.'

'Ach.' Menno staarde leeg voor zich uit. Yara had hem zo nog nooit gezien. Haar hart ging naar hem uit. 'Uiteindelijk is het alleen maar geld.'

'Zeg je dat nu tegen mij?' Yara grijnsde. 'Ik heb jarenlang elk dubbeltje moeten omdraaien. Ik was dolblij geweest met een beetje geld.'

Menno glimlachte. 'Nou, dan kun jij mij nog wat tips geven straks als ik aan de rand van de afgrond sta.'

'Zeker. Ik kan je precies vertellen waar je de goedkoopste spullen kan kopen.'

'Lach er maar om. Ik denk dat je wel van Britt weet hoe ik geleefd heb de afgelopen jaren.'

'Ja, elke avond dineren in een of ander duur restaurant zou ik voorlopig maar even achterwege laten.'

'En dat is dus een probleem, want ik kan niet koken.'

'Dat kun je leren.'

'Mijn weinige vrienden leven ook dit leven, dus die kunnen me dat niet leren.'

'Ik leer het je wel,' bood Yara spontaan aan.

'Meen je dat?'

'Het is het minste wat ik kan doen na alles wat je voor ons hebt gedaan.'

'Weet waar je aan begint.'

Yara grinnikte. 'Dat zal toch wel meevallen?'

'Ik waardeer het, Yara. Maar ik wil ook graag dat je zelf nadenkt over deze tuin. Jij en Britt staan sterker tegenover een koper van buiten als jullie een duidelijk plan hebben voor de tuin. Een businessplan waaruit blijkt hoe je in ieder geval quitte wilt draaien. Maar eerlijk gezegd, en ik weet dat je vader daar geen belangstelling voor had, zou winst ook mooi zijn.'

'Dat verkoopt voor jou makkelijker,' begreep Yara.

'Ja, natuurlijk. Een winstgevend bedrijf trekt andere lui aan dan een bedrijf op de rand van de afgrond. Snap je?'

Yara schudde haar hoofd.

'Voor een winstgevend bedrijf vind je investeerders, mensen die mee willen denken. Voor een bedrijf dat failliet dreigt te gaan, vind je vooral zakenlui die een gok wagen en daaraan hoge eisen stellen qua inspraak en beleid. Omdat zij de geldschieters worden, willen ze de touwtjes in handen hebben.'

'Ja, dat klinkt logisch.' Yara besefte hoe weinig ze wist over zakendoen op het hoge niveau waar Menno en ook Maud werkten.

'Je bent hier nodig, Yara. Zo simpel is het.' Menno nam een laatste slok van zijn koffie en stond op. 'Je kunt niet meer alles doen.'

Yara keek hem na toen hij het kantoor uit liep. Twee keer op een dag was haar nu gezegd dat ze een keuze moest maken. Was dat zo? Plotseling drukte de verantwoordelijkheid voor de tuin zwaar op haar schouders. Nu haar beide zussen niet beschikbaar waren, lag de beslissing grotendeels bij haar. Wat moest ze doen?

De eerste klanten kondigden zich aan in de winkel en Yara stond snel op. Achter de balie keek ze toe hoe ze langs de schappen liepen. In deze winkel kochten mensen niet in grote hoeveelheden. Meestal waren ze op zoek naar iets bijzonders. Hoe kon ze er ooit voor zorgen dat ze quitte draaiden? Laat staan dat er sprake was van winst? Toch besefte ze ook hoe ze ervan genoot de klanten te adviseren, om regelmatig met een klant de tuin in te lopen om te laten zien hoe de aardbeien en de groenten erbij stonden. Ze vond het leuk met de vrijwilligers te praten en hen even te zien lachen in dit stukje paradijs dat hun uitlaatklep was. Ze moest er niet aan denken dat kwijt te raken. Aan de andere kant had ze hard gewerkt voor de baan die ze nu had. Ze had net haar diploma op zak. Dat wilde ze niet weggooien. Bovendien, de tuin was geen vetpot. Haar salaris zou er weer op achteruitgaan, net nu ze eindelijk een beetje ademruimte had.

Een piepje op haar mobiel trok haar aandacht. Yara grabbelde naar de telefoon en keek op haar scherm. Het berichtje was van Rob, Mauds man. *Hoi Yara. Maud en ik gaan naar het ziekenhuis. Het is zover. Duim je voor ons?*

Yara's hart sloeg een slag over. Gek, het leven ging gewoon door. Het echte leven, de dingen die ertoe deden. Vlug appte ze terug. *Ik denk aan jullie. Wens Maud heel veel sterkte!*

Yara wist nu al dat dit een heel lange dag zou worden waarin ze haar telefoon geen moment uit het oog zou verliezen. Een volgende klant kwam binnen. 'Goedemorgen. Kan ik u helpen?'

HOOFDSTUK 2

Dit was afschuwelijk! Hoe had ze hier ooit mee kunnen instemmen? Een nieuwe wee verdreef al haar gedachten. Er was alleen maar pijn. Vreselijke pijn.

'Kom op, Maud!' Rob fluisterde in haar oor, maar met het laatste beetje energie dat ze nog in zich had, sloeg ze haar hand naar zijn gezicht. Hij kon haar nog net ontwijken.

'Laat me met rust.'

'Zuster, kan ze een ruggenprik krijgen?' hoorde ze Rob vragen.

'Daarvoor is het te laat. De baby komt er echt aan.'

Dus dit was het. Maud had willen janken van ellende als ze dat nog had kunnen opbrengen. Al die maanden van spanning, van twijfelen en van onzekerheid eindigden hiermee. Dit was het absolute dieptepunt in haar leven. Van de succesvolle zakenvrouw Maud was niets anders over dan een hoopje ellende dat wegzonk in een diepe put van eindeloze pijn.

'U kunt persen.'

Persen? Dat mens maakte een grapje zeker. Waar moest ze nog energie vandaan halen om dat kind eruit te krijgen? De lange uren vol hardnekkig terugkerende weeën hadden haar helemaal uitgeput. Ze wist het nu zeker. Hier had ze nooit aan moeten beginnen. Ze kon dit helemaal niet. Maud liet een volgende pijngolf willoos over zich heen komen. Was ze maar dood. Dan was alles voorbij.

'Maud, je moet persen.' Robs stem. Ze kon hem wel vermoorden. En dat ging ze ook doen als ze dit overleefde. Ze snikte wanhopig.

'Kom op, schat!'

'Ik wil dit niet!'

'Daarvoor is het nu rijkelijk laat,' zei de verloskundige droog. Maud zag haar staan aan het voeteinde. Ze was zoals zij ooit geweest was. Zelfverzekerd, sterk, thuis in haar werk en in haar leven. Die vrouw begreep het niet, helemaal niet zelfs. Maud wilde dit niet. Echt niet. Een nieuwe pijnscheut werkte toe naar het onvermijdelijke. Ze voelde hoe haar lichaam het overnam. Dat kind kwam. Hoe dan ook. Tijd vergleed, waarschijnlijk. Maud wist het niet zeker. Om haar heen moedigden Rob, de verloskundige en de kraamverzorgster haar aan alsof dit een wedstrijd was. Maar dat was het niet. Dit was het begin van het einde. Besefte niemand dat dan? Dat kind vermoordde haar, de echte Maud. Het drong zich aan haar op zonder dat ze erom had gevraagd. Het reet haar en alles waarvoor ze zo keihard had gewerkt aan stukken. Maud hoorde zichzelf gillen. Opeens lag er een natte hoop op haar buik.

'O, schat. Daar is hij.' Ze voelde Robs lippen kort op de hare. Ze keek naar het ellendige, jankende mensje op haar buik. Daar was hij.

'Hoi Yara. We hebben een zoon!' Robs uitgelaten stem was moeilijk te negeren, hoe ze haar best ook deed. 'Ja, we noemen hem Finn. Hij is geweldig... Ja, met Maud gaat het goed. Ze is natuurlijk bekaf... Ja, zal ik doen.'

Maud hield haar ogen gesloten. Kon ze Robs vreugde maar delen. Een nieuw leven lag in een glazen bakje naast haar. Ze kon zich er niet toe brengen ernaar te kijken. Finn, haar kind. Wat moest ze ermee?

'Maud?' Rob raakte haar zachtjes aan. 'Je moet proberen Finn wat te laten drinken.'

O, shit. Nu al? Kon ze niet eerst even bijkomen? 'Laat me met rust.'

'Ik weet dat je kapot bent, lieverd, maar het schijnt echt even nodig te zijn.'

'Ik wil geen borstvoeding geven,' besloot Maud ter plekke.

'Dat is niet waar. Je weet dat het beter is en voor de bevalling wilde je het zeker proberen. Je bent gewoon moe nu.'

'Joh. Hoe zou dat komen?' Maud draaide zich van hem weg.

'Maud, alsjeblieft. Daarna kun je slapen.'

Ze negeerde hem. Slapen. Ze wilde niets liever. Slapen en alles

vergeten wat er gebeurd was. Net doen of de afgelopen negen maanden een nachtmerrie waren geweest en niet meer dan dat. Wakker worden om te ontdekken dat het allemaal een boze droom was. Terug naar haar oude leven zonder baby en met het werk waar ze zo dol op was. Maar die weg was afgesloten. Voorgoed. Hoe had ze zich ooit kunnen laten verleiden tot het moederschap? Het was niets voor haar.

Ze hoorde hoe Rob de baby uit het glazen bakje pakte. 'Hé jongen, hoe gaat het met jou?'

Gek, dat had Maud zich helemaal niet afgevraagd.

'Hij heeft zijn ogen open,' zei Rob enthousiast.

Goh, het was een wereldwonder. Maud besloot die opmerking maar voor zich te houden. Ze had de kracht niet voor de oeverloze discussies met Rob die hierop ongetwijfeld zouden volgen.

'Wil je hem echt niet even vasthouden?' Robs stem klonk smekend en Maud voelde zich schuldig. Ze was nu niet bepaald een lichtend voorbeeld voor nieuwe moeders. Maar ja, dat had ze altijd al geweten. Moeizaam draaide ze haar beurse lichaam naar Rob toe. Hij zat op de rand van het bed met Finn in zijn armen. Haar zoon keek ongecontroleerd de kamer door. Wat drong er eigenlijk door tot babyhersentjes? Zou Finn merken dat ze niets van hem moest hebben? Nu besefte Maud pas echt waar ze mee bezig was. Dit was niet Finns keuze. Hij had het maar te doen met haar als moeder. Hij mocht niet lijden onder haar keuze. Ze hees zich overeind. Haar lichaam leek wel een zandzak, murw geslagen door harde stormen en hoge golven.

'Geef hem maar.'

Rob legde de baby voorzichtig in haar armen. 'Je moet het hoofdje ondersteunen.'

'Ja, dat weet ik heus wel.' Maud staarde naar haar zoon. Hij was een baby. En eigenlijk nog een lelijke baby ook. Zijn gezichtje was rood en gerimpeld. Zijn waterige oogjes leken zich nergens op te kunnen fixeren. Zijn neus was nogal plat. En zijn mondje was samengetrokken in een verbaasd cirkeltje. Maud had er heel wat voor overgehad als haar hart nu overliep van moederlijke liefde. Maar er gebeurde niets. Ze staarde naar de baby, die wat haar betrof ook zo-

maar van iemand anders kon zijn. Het deed haar niets. Maud beet op haar lip. Dus het waren leugens. Allemaal leugens. Niets moedergevoelens, onvoorwaardelijke liefde of spontane verliefdheid. Ze hield haar zoon vast en het deed haar niets. Een andere afschuwelijke gedachte drong zich aan haar op. Zo had haar moeder zich dus gevoeld toen ze Maud voor het eerst had vastgehouden. Ongelukkig, vol spijt en bang voor een nu onvermijdelijke toekomst. O, shit. Ze was dus gewoon net als haar moeder. En dat had ze ook altijd al geweten. Waarom was ze hier ingetrapt? Starend in Finns blauwe ogen werd Maud terug geslingerd naar een gesprek dat ze maar niet kon vergeten.

'Hoi mam.' Maud kuste haar moeder plichtsgetrouw op haar bepoederde wangen.

'Zo,' zei Beatrice Mertens langgerekt terwijl ze Maud bijna afkeurend opnam. Ze voelde zich ineenkrimpen onder haar moeders blik. Ze was al zo onzeker over haar zware, hoogzwangere lichaam dat iets uitstraalde wat ze nooit had gewenst. Nu kon iedereen zien welk pad ze had gekozen. Mensen die haar niet kenden, zagen alleen maar een aanstaande moeder. Zijzelf zag in de spiegel een misvormde zakenvrouw wier vrucht niet meer een briljant zakenplan zou zijn, maar een krijsende baby. Maud nam onhandig plaats in een designerstoeltje in haar moeders witte, strakke appartement. Vroeger, toen haar lichaam nog strak, slank en gespierd was, zaten die stoeltjes al niet lekker. Nu leek het ding wel een martelwerktuig dat in haar lichaam porde op plekken waar Maud liever niet gepord werd.

'Hoe gaat het?' vroeg Beatrice.

'Ik wilde dat ik ervan af was,' zei Maud hartgrondig. Gek genoeg kon ze juist haar ware gevoelens over de zwangerschap bij haar moeder uiten. Beatrice begreep haar beter dan wie ook. Dat was zorgelijk, trouwens, maar Maud was dolblij dat ze een uitlaatklep had. Beatrice peperde haar tenminste niet in dat ze nog even moest genieten. Dat ze het getrappel van de baby straks zou missen. Dat zwanger zijn iets moois was.

'Die laatste maanden zijn vreselijk,' beaamde Beatrice. 'De baby schopt je beurs en je past helemaal niets meer.'

Maud knikte. ‘Kon ik die baby maar een dag thuislaten. Even niet dat gewicht meesjouwen.’

‘Voorlopig zit dat er toch niet in als je doorzet met dat plan van je.’

‘Borstvoeding is echt beter voor de baby.’

‘Ja, dat zeiden ze tegen mij ook. Ik heb het geprobeerd met jou, maar ik voelde me net een melkkoe die te allen tijde, dag en nacht, moest klaarstaan. Ik had geen leven meer. Ik ben ermee gestopt en bij Yara en Britt ben ik er niet eens aan begonnen. En jullie zijn allemaal volwassen geworden.’

Maud zuchtte. ‘Het wordt van mij verwacht.’

‘Ja, ja, de moedermaffia. Breek me de bek niet open.’ Beatrice wuifde de publieke opinie, Robs stilzwijgende mening en de adviezen van talloze onbekende vrouwen die Maud ongevraagd had gekregen in een keer weg. ‘Het is jouw lichaam en jouw leven.’

Maud wenste dat ze er zo makkelijk mee om kon gaan. Borstvoeding was niet eens een keuze. Dat deed je gewoon. De verloskundige en de kraamverzorgende gingen daar al van uit. Natuurlijk had Maud wel tegengesputterd, maar met een ‘dat is beter voor de baby’ werd de discussie afgesloten. ‘Nou ja, ik moet het maar gewoon proberen.’

‘Vind je?’ vroeg Beatrice.

‘Als het goed is voor hem.’

‘Een gelukkige moeder is goed voor hem. Trap er niet in, Maud. Vanaf het moment dat je zwanger bent, menen mensen zich met jouw leven te mogen bemoeien. Welk recht hebben ze daartoe?’

Helaas was dat maar al te waar. Zodra haar zwangerschap bekend was en zichtbaar werd, was er elke dag wel iemand die haar kwam vertellen hoe ze het het beste kon doen. Die talloze adviezen hielpen geen barst, want ze waren vaak tegenstrijdig. Maar over borstvoeding was iedereen het eens. Dat deed je gewoon, anders was je een egoïst die haar baby geen goede start gunde. Zelfs Rob leek die mening toegedaan. Hoewel hij natuurlijk makkelijk praten had.

‘Ze nemen het recht. In het belang van de baby,’ zei Maud somber.

‘Onzin,’ zei Beatrice streng. ‘Jij doet het op jouw manier.’

Haar manier. Dat was misschien wel onderdeel van het probleem. De wereld die Maud op het punt stond te betreden, was

nieuw en onbekend. Ze voelde zich onzeker en bang. Natuurlijk had ze in het verleden op haar werk ook te maken gehad met tegengestelde meningen en mensen die haar vertelden wat ze eigenlijk zou moeten doen. Daar had ze zich nooit veel van aangetrokken, omdat ze wist wat ze deed. Nu had ze geen idee. Maud was geen geboren moeder. Waarschijnlijk zou ze zelfs de grootste moeite hebben met het aanleren van het moederschap. En borstvoeding, tja, dat was het begin van goed moederschap. Toch? Als haar dat al niet lukte, waar moest het dan heen met haar kind?

'Ik zal wel zien,' zei Maud om van het onderwerp af te zijn. Dat was nog zoiets. Sinds ze zwanger was, werd er in haar buurt alleen maar over baby's gepraat. Terwijl ze zelf een grote behoefte had aan inhoudelijk interessantere onderwerpen zoals strategieën in haar werk, de nieuwste communicatiemodellen en dat soort leuke zaken. Maar mensen schenen te denken dat dat deel van haar hersenen verdampt was. Ze zagen alleen nog maar een zwangere vrouw, een aanstaande moeder. Niemand zag Maud meer.

'Je verdwijnt,' zei Beatrice uit het niets. 'Hoe groter die buik wordt, hoe meer jij verdwijnt. En straks, als de baby er is, ben je er helemaal niet meer.'

Maud staarde haar aan.

'Straks ben je alleen nog maar moeder. Een moeder zonder naam, zonder achtergrond. Je leeft voor je kind, dat wordt van jou verwacht. Jouw wensen, jouw persoonlijkheid zijn niet meer relevant. Je wordt afgerekend op hoe je je kind behandelt. Al het andere wordt niet gezien of niet gewaardeerd. Er is straks geen Maud meer. Er is alleen maar een zoveelste moeder.'

Ze slikte. Beatrice verwoordde feilloos wat ze nu al opmerkte. De oude Maud was weg. In haar plaats was een vormeloze, bange, machteloze vrouw verschenen die zich liet meesleuren in de modderstroom die moederschap heette. Ze haatte het. Maar dat kon ze niet zeggen. Dan werd ze aan de schandpaal genageld. En terecht. Want uiteindelijk was dit haar eigen keuze geweest. Ze kon niemand iets verwijten dan zichzelf. Zij was gestopt met de pil. Zij wilde toch voldoen aan de droom die Rob had. Alleen over haar eigen droom had ze toen niet meer nagedacht. Nu ze hoogzwanger

werd opgeslokt door de baby, wist ze zelf niet eens meer precies wat die droom was geweest.

Beatrice haalde haar schouders op. 'Maar ja, het is nu te laat. Het enige wat je nog kunt doen, is dat kleine stukje zelf dat straks nog over is behouden. Laat Rob ook maar opdraaien voor de voeding en de nachtelijke ellende. Dit is toch zijn droom?'

'We hebben het samen besloten,' zei Maud zwakjes.

'Was het echt een besluit van jouw kant?'

'Natuurlijk,' loog Maud. Stoppen met de pil en dan maar hopen dat je niet zwanger werd, was eigenlijk niet echt een besluit. Het was een gok en die had al heel snel verkeerd uitgepakt. Maar het was waar. Het was te laat, veel te laat. Maud gleed met haar hand over haar buik en voelde de baby trappelen. Steeds was het dat getrappel dat haar weer enigszins geruststelde. De baby wist feilloos al haar organen te vinden, waardoor ze werd herinnerd aan het feit dat het een levend wezentje was dat in haar groeide. Een wezentje dat zij en Rob hadden gemaakt uit liefde. Ergens was Maud wel nieuwsgierig naar hoe het resultaat van hun liefde eruit zou zien. Tegelijkertijd was ze doodsbang dat het resultaat van hun liefde haar hele leven zou opslokken.

'In ieder geval is flesvoeding een prima alternatief,' zei Beatrice. 'Kinderen worden daar ook groot op, dus kies je eigen weg en laat je niet ompraten door die vrouwen die hun hele leven opofferen voor hun kind.'

Maud knikte. Misschien was dit een besluit dat ze echt moest nemen in plaats van iets wat ze klakkeloos liet gebeuren. Misschien zou ze dan iets van zichzelf terugvinden na daar negen maanden alleen maar stukjes van te zijn kwijtgeraakt. Dat recht had ze toch gewoon? Ze leefde niet meer in de negentiende eeuw, waar vrouwen geacht werden geschapen te zijn voor moederschap alleen. Ze hoefde zichzelf niet volledig weg te cijferen. Dat was niet meer van deze tijd. Toch?

Maud overhandigde Finn aan Rob. 'Ik wil geen borstvoeding geven, Rob. Het spijt me.' Waarom bood ze haar excuses aan? Het was haar lichaam.

‘We hadden dat toch afgesproken?’

‘Ja, maar het is genoeg. Ik wil mijn lichaam terug.’

‘Misschien moet je eerst even goed uitrusten. Het was een heel heftige dag.’

Maud reageerde niet. Wat wist hij ervan? Had hij enig idee door wat voor hel ze net was gegaan? Had hij ooit weleens volledig de controle verloren? Wist hij hoe het was om door pijn verscheurd te worden zonder dat je er iets tegen kon doen? Ze had zich machteloos en wanhopig gevoeld, overgeleverd aan iets wat veel en veel krachtiger was dan zij. Haar lichaam deed met haar wat het wilde en ze had geen keus dan het te ondergaan. Maud was nog nooit de controle over zichzelf kwijtgeraakt. En wat haar betrof ging dat niet nog eens gebeuren. Dit nooit meer, dat was een ding dat zeker was. Ze wilde dit vergeten. Vrouwen die zeiden dat je alles vergeten was zodra de baby was geboren, logen. Eigenlijk was heel het moederschap een grote leugen. Maud draaide zich weer moeizaam op haar zij.

‘Ik zal je met rust laten,’ zei Rob.

Maud sloot haar ogen. Straks, als ze wakker werd, ontdekte ze hopelijk dat het allemaal een nare droom was geweest en dat er geen baby was. Straks was ze weer Maud die naar haar werk ging en succesvol was.

‘O, Maud. Hij is prachtig.’ Yara zat aan de rand van haar bed met Finn in haar armen.

‘Vind je?’ vroeg Maud.

‘Hij is zo gaaf. Echt helemaal nieuw. En hij lijkt op Nova toen ze net geboren was.’ Verliefd staarde Yara naar haar neefje. Maud was jaloers op de blik in haar ogen. In die paar dagen dat Finn nu op de wereld was, had zij niet één keer zo naar hem gekeken. Inmiddels was hij een beetje bijgetrokken. Zijn rimpeltjes hadden plaatsgemaakt voor een gaaf babyhuidje en al die troep die aan hem had gekleefd was er inmiddels afgewassen door de enthousiaste kraamhulp. Maud was weer thuis, maar haar huis voelde vreemd met een baby erbij. Ze was in een leven gestapt waar ze geen weet van had.

‘En hoe gaat het met jou?’ vroeg Yara terwijl ze met Finns vin-

gertjes speelde. Iedereen was gek op zijn vingertjes, iets wat Maud ook niet zo goed begreep.

'Goed,' zei Maud.

'Echt?'

Ze haalde haar schouders op. 'De kraamhulp zegt dat het normaal is dat ik me down voel nu.'

'Voel je je down?'

'Ik voel me vreselijk.' Maud merkte dat de tranen hoog zaten. Nu kon ze ze wel laten gaan. Yara zou luisteren. Dat deed ze altijd.

Yara pakte haar hand. 'Vertel.'

'Ik ben helemaal niet overspoeld door liefde,' zei Maud en ze voelde hoe de tranen over haar wangen rolden. 'Ik vond hem helemaal niet mooi. Hij was vies en hij had rimpels. Ik wil geen borstvoeding geven. Ik wil niet dat iedereen me maar steeds vertelt dat ik hiervan moet genieten. Wat valt er te genieten? Alles doet zeer en hij huilt dag en nacht.' Ze verborg haar gezicht in haar handen en snikte het uit. Ze hoorde hoe Yara opstond en Finn in de wieg legde.

Even later had haar zus haar armen stevig om haar heen geslagen. 'Ach, Maud toch. En je voelt je waarschijnlijk ook nog schuldig omdat je je zo voelt.'

'Ja, precies.'

'Dat is echt niet nodig, dit is heel normaal.'

'Maar hoe zit het dan met die roze wolk?' jammerde Maud.

Yara grinnikte. 'Die bestaat niet, joh. Dat is echt onzin.'

Maud maakte zich van haar los en keek haar argwanend aan. 'Echt waar?'

'Weet je wat het is met moederschap? Je doet het toch nooit goed. Wen er maar vast aan. Er bestaat blijkbaar een ideale moeder ergens, maar geen enkele vrouw kan daaraan voldoen. Die ideale moeder zien we in elk tijdschrift en we streven er hard naar haar te zijn, maar het lukt je nooit. Jij moet doen wat voor jou goed voelt en ja, daar gaat iedereen wat van vinden. Maar echt, je moet een dikke huid gaan kweken.'

'Maar een moeder hoort toch van haar kind te houden?'

'Dat komt heus wel. Ik hield echt niet meteen van Nova. Dat weet je. Ik voelde me verantwoordelijk voor haar, dat wel, maar ik werd

pas echt gek op haar toen ze op me ging reageren. Die eerste weken is zo'n baby eigenlijk helemaal niet leuk.' Yara knipoogde naar haar.

Maud keek langs Yara heen in de wieg. Het was gewoon waar dat ze er niets aan vond met Finn. Hij at en sliep zonder iets terug te geven. Maar ja, je kon toch niet van een jochie van vier dagen oud verlangen dat hij iets gaf?

'Het komt echt wel goed, Maud. Vertrouw op jezelf.'

'Maar ik heb helemaal geen ervaring hiermee.'

'Dat heeft toch geen enkele nieuwe moeder?'

'Dat komt meteen bij anderen zodra ze hun kind vasthouden.'

Yara lachte nu hardop. 'O ja, dat is ook zo'n mythe. Dat je meteen weet wat je kind nodig heeft en zo. Nou, je kind leren kennen kost maanden en soms jaren. Het is net als in een nieuwe baan. Het duurt echt heel lang voor je goed bent ingewerkt en alle details kent. Geloof mij maar. En bereid je vast voor, want in elke nieuwe levensfase van je kind begin je gewoon weer opnieuw.'

'O, fijn.' Maud besefte nogmaals dat een kind opvoeden heel veel tijd ging kosten. Tijd die ze normaal gesproken helemaal niet had.

'Het is echt leuk je kind zich te zien ontwikkelen.'

'Ik ben als de dood dat ik iets fout doe.'

'Je gaat ook dingen fout doen,' zei Yara laconiek. 'Maar daar zal Finn echt niet meteen een vreselijke beschadiging aan overhouden, hoor.'

'Hij is zo kwetsbaar.' Het begon langzaam tot Maud door te dringen dat dat hulpeloze hoopje mens in de wieg volledig afhankelijk was van haar.

'Ja, maar hij breekt niet meteen in tweeën.'

'Rob schijnt te denken van wel.'

'Ook hij moet wennen aan zijn nieuwe rol. Ik denk dat het voor vaders net zo heftig is als voor ons, maar ja, dat weet ik dus niet zeker.'

Maud schaamde zich voor het feit dat ze jarenlang Yara had geminacht om haar tienermoederschap. Nu kon ze alleen maar bewondering hebben voor het feit dat haar zus Nova helemaal in haar eentje had opgevoed. Hoe had ze dat in vredesnaam gedaan? 'Het spijt me dat ik er niet voor je was,' zei ze.

'Wat bedoel je?' vroeg Yara.

'Toen jij Nova net had. Het spijt me. Ik had er voor je moeten zijn.'

Yara schudde haar hoofd. 'We waren allebei heel erg jong toen. Als tiener ben je egoïstisch. Dat is normaal.'

'Ik heb je ook als volwassene niet netjes behandeld.'

'Maak je daar nu maar niet druk om. Het is gebeurd en we hebben het allemaal overleefd. En dit ga jij ook overleven. Dat beloof ik je.' Yara omhelsde Maud. 'Nu moet je rusten, anders krijg ik Rob op mijn dak.'

'Dank je voor alles.'

'Bel me als je wilt praten. Het moederschap is heel overweldigend.' Yara zwaaide en liep de slaapkamer uit. Maud leunde achterover in de kussens en sloot haar ogen. Overweldigend was misschien niet eens het goede woord. Je werd erdoor verzwolgen. Hoe moest ze zich staande houden nu die sterke golf van emoties tegen haar aan beukte? Of moest ze zich laten meevoeren en er maar het beste van hopen?

'Kijk eens wat Britt heeft laten bezorgen.' Rob kwam de slaapkamer binnen met een grote mand in zijn handen.

'O, wat lief.' Maud hees zich overeind en keek automatisch in de wieg. Finn sliep nog. Dat deed hij overdag best goed. Helaas vond hij het nachtleven nu al veel interessanter.

Rob zette de mand op bed neer en gaf haar het kaartje. Maud vouwde het open.

Lieve Maud, lieve Rob, gefeliciteerd met jullie fantastische zoon Finn. Ik wed dat het de knapste jongen is die ooit geboren is. Zeker als hij ook wat van mij heeft. :-) Ik kom zo snel mogelijk naar Nederland om hem te bewonderen. Ondertussen heb ik hier wat typische en broodnodige babyspulletjes verzameld zodat jullie dit kind meteen een goede, verantwoorde achtergrond mee kunnen geven. Ik hou van jullie alle drie. Britt

Maud glimlachte en opende het eerste pakje. Biologische babylotion. Natuurlijk. In het volgende pakje zat biologische babyshampoo.

Biologische flesvoeding was het volgende wat Maud in haar handen hield. Vlug keek ze Rob aan en legde het naast zich neer. Het was niet zo moeilijk te raden wat er in de andere pakjes zou zitten.

'Nou, ik denk zeker dat dit goed is voor Finn,' zei Rob terwijl hij het flesje lotion bekeek.

'Ja, zeker. Het is erg lief.'

'Denk je echt dat ze terugkomt om hem te zien?'

Maud haalde haar schouders op. Britt was niet meer in Nederland geweest sinds ze ruim een halfjaar geleden nogal overhaast vertrokken was met haar nieuwe vriend Oscar. Britts plotselinge besluit had Maud gekwetst en het had even geduurd voor ze de moed had weer op Britts appjes en berichtjes te reageren. Ze kon niet ontkennen dat ze zich lelijk in de steek gelaten voelde.

'Ik hoop het maar,' zei Rob. Hij staarde langs haar heen en ze greep zijn hand.

'Hé, gaat het wel?'

'Dit zijn de momenten waarop ik Sylvia vreselijk mis. Ik had haar zo graag met mijn zoon laten kennismaken,' zei Rob.

'Ja, dat begrijp ik.' Sylvia was Robs jong overleden zus. Al tijdens haar zwangerschap had Maud gemerkt dat Rob meer aan haar dacht. Dit was weer een levensgebeurtenis die hij niet met haar kon delen. Haar verlies was de reden dat Rob ook altijd zo hamerde op een goede relatie met Yara en Britt. Mauds band met Yara ontwikkelde zich nu snel en Maud was stiekem erg blij dat haar zus terug was in haar leven. Maar Britt was een ander verhaal. Maud keek naar de cadeautjes en slaakte een diepe zucht. Britt was gewoon weer weggegaan, zoals ze altijd deed als het moeilijk werd. 'Rob, ik ga even Menno bellen,' zei ze.

'Weet je dat zeker?' vroeg Rob.

'Natuurlijk. Hij is een vriend.'

'En je baas.'

'Ook, maar ja.' Maud hengelde naar haar telefoon. 'Ik wil hem toch vertellen van Finn.'

'Hij heeft mijn Facebook-bericht al gezien en hij krijgt een geboortekaartje.'

'Ik wil het hem persoonlijk vertellen.'

'Oké.' Rob zoende haar. 'Ik hoop dat jullie het bij babypraat kunnen houden.'

Maud glimlachte. Dat hoopte zij nu juist niet. Ze zocht zijn nummer op.

'Met Menno?'

'Hoi, met Maud.'

'Maud! Van harte gefeliciteerd met jullie prachtige zoon. Hij is echt een plaatje.'

'Dank je.'

'Hoe is het met jou? Is alles goed gegaan?'

'Nou ja, de baby is er. Leuk is anders.'

Menno grinnikte. 'Geloof me, ik heb diep respect voor elke vrouw die een kind op de wereld zet. Ik moet er niet aan denken.'

'Dit was ook de eerste en de laatste keer dat ik me hiertoe heb laten verleiden,' bezwoer Maud.

'Mag ik een keer langskomen? Of heb je dat liever niet?' vroeg Menno.

'Jij mag altijd langskomen,' zei Maud beslist. De relatie tussen Menno en Rob was wat moeizaam, maar Maud beschouwde Menno als een echte vriend die er voor haar was geweest toen ze hem hard nodig had.

'Dan kom ik graag een keer.'

'Hoe gaat het in de tuin?' Maud kon het niet laten. Al was het maar omdat ze snakte naar een ander gespreksonderwerp dan Finn of haar bevalling.

'Zullen we het daar niet over hebben?'

'Ik wil het daar wel over hebben. Je hebt me afgeschermd van al het nieuws en Yara zegt ook niets.'

'Jij had belangrijkere dingen te doen.'

'Menno?'

'Oké, als je het per se wilt weten: ik ga mijn aandeel in de tuin verkopen.'

Maud viel even stil. 'Wat?'

'Ik heb het geld nodig.'

'Wat is er aan de hand?'

'Lieve Maud, laten we dit nu niet bespreken, goed? Jij hebt net

een baby gehad en ik vind dat je van hem moet gaan genieten. Ik wil niet dat je je zorgen maakt.'

'Dus jij maakt je wel zorgen?'

Het bleef akelig stil aan de andere kant.

'Gaat het wel goed met jou, Menno?' vroeg Maud.

'Onkruid vergaat niet.'

'Geef je mij nu echt zo'n belachelijk standaardantwoord? Ik ben het, Maud.' Ze hoorde hem zuchten en in gedachten zag ze al een hand door zijn perfecte kapsel gaan. De zorgen hadden haar natuurlijk nu al bereikt. Ze kende Menno goed genoeg om te weten dat er iets ernstigs aan de hand was.

'Ik ga failliet,' zei Menno ten slotte.

'Wat?' Maud slikte.

'Ik ga failliet. Ik raak alles kwijt waar ik zo keihard voor gewerkt heb.'

Maud wenste opeens dat ze niet had doorgevraagd. Dit bericht kon ze helemaal niet aan. Ze had dit ook totaal niet verwacht. 'Hoe...?' bracht ze uit.

'Een paar domme en slechte investeringen omdat ik er niet bij was met mijn hoofd.'

'O, Menno.'

'Het is allemaal mijn eigen schuld.'

'Kan ik iets doen?'

'Nee, ik wil niet dat jij je hier nu druk om maakt. Maar Maud, ik weet niet of ik een baan voor je heb als je terugkomt.'

Maud slikte. Dit wilde ze helemaal niet horen nu.

'Het spijt me. Ik wilde je dit echt niet vertellen in je kraamtijd.'

Ze wist niet wat ze moest zeggen. Ze staarde naar de wieg. Finn was wakker en had het duidelijk niet naar zijn zin. Zijn gezichtje plooide zich in een kwade frons en het volgende moment begon hij te huilen. 'Ik moet ophangen.'

'Dat begrijp ik. Het spijt me vreselijk.'

Maud raapte zichzelf bij elkaar. 'Kom snel langs om Finn te bekijken.'

'Graag.'

Ze hing op en zwiepte haar benen uit bed. Op de automatische

piloot pakte ze haar baby uit de wieg om hem te sussen. Menno ging failliet. Hoe was dat in vredesnaam mogelijk? Op die vraag had ze het antwoord al. Hij was niet meer zichzelf geweest sinds Britt was vertrokken. Menno, die keiharde zakenman, had echt van haar gehouden.

O, shit. Ze had geen baan meer. Hoe moest het dan verder? Zij was de kostwinner straks. Dat wilde ze ook. Afwezig probeerde ze Finn te troosten, maar hij bleef blèren.

'Gaat het?' Rob stak zijn hoofd om de hoek.

'Hij zal wel honger hebben.'

'Oké.' Rob denderde de trap af om een flesje te maken. Dat pleit had ze gewonnen, tot ergernis van de kraamverzorgende.

'Sst, stil maar. Het komt eraan.' Maud keek naar het wijd opengesperde mondje van haar krijsende zoon. Ze kon helemaal niet tegen dit gehuil. Haar verlof lag als een lange weg vol eindeloze momenten met gekrijs en gejank voor haar. En die weg werd opeens een stuk langer. Want aan het eind van de rit lag geen baan meer op haar te wachten, maar werkeloosheid. Thuis, bij Rob en de baby. Dat wilde ze absoluut niet. Zij en Rob hadden het juist zo prettig geregeld. Ze moest snel gaan solliciteren. Mauds gedachten gingen naar Menno. Ze had vreselijk met hem te doen. Misschien was dat ook wel een van de redenen waarom ze zoveel moeite had met Britt. Haar ondoordachte acties leverden altijd slachtoffers op. Menno was de zoveelste in een lange rij.

'Hier ben ik al.' Rob kwam binnen met het flesje en overhandigde dat aan Maud. Al wat meer geroutineerd dan de eerste keer, duwde ze het speentje in de mond van haar nu rood aangelopen zoon. Hij was meteen stil, hikte alleen nog wat na.

'Is alles goed met Menno?' vroeg Rob.

Ze wist dat hij puur uit beleefdheid naar hem informeerde. 'Prima. Hij komt binnenkort op bezoek.'

'O, mooi.'

Maud beet op haar lip en keek naar de gulzig drinkende Finn. Ze moest Rob natuurlijk wel een keer de waarheid vertellen. Maar eerst moest ze een actieplan bedenken.

De stadstuin staat aan de rand van de afgrond en omdat Britt en Maud hun verantwoordelijkheid niet nemen, komt het op Yara aan om de tuin te redden. Maar wie zegt dat uitgerekend zij daar zin in heeft? Zij heeft ook wel wat anders aan haar hoofd. Bijvoorbeeld dat ze smoorverliefd is op investeerder Menno. En dat ze tegelijkertijd met Serge aan het zoeken is naar een huis voor hen samen, terwijl ze helemaal niet verliefd is op hem. Maar ja, haar dochter Nova is zo gek op Serge…

Als dan ook nog de biologische vader van Nova onverwachts contact opneemt, is de chaos compleet. Yara beseft dat de tuin alleen gered kan worden als ze er alle drie voor gaan. En laat samenwerken nou net iets zijn waar ze geen ster in zijn.

‘De fijne schrijfstijl en de aandacht voor maatschappelijke thema’s maken dit boek prettig leesbaar en bijzonder’
– Hebban.nl over deel 2, *Britt*

Anne West schrijft op een grappige en herkenbare manier over de dilemma’s in het leven van jonge vrouwen. De drie zussen in deze trilogie zijn heel verschillend, maar hebben toch meer met elkaar gemeen dan ze zelf denken. Eerder verschenen in de Stadstuin-serie *Maud* en *Britt*.

Z&K
facebook.com/zomerkeuning
instagram.com/zomerkeuning

ISBN 9789401915359 **NUR** 340
9 789401 915359
www.zomerenkeuning.nl